

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 859. Usque Ad Annum 887

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117875

§. 46. Concilium Suessionense tertium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66112](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66112)

Sæculum IX. Episcopi e Monasteriis evocati Monachorum morem in vestitu & alimentis servabant, quod ex multorum exemplo præsertim Hincmari demonstratur.

§. XLVI.

Concilium Sueffionense Tertium.

Hincmar. Episcopis in Concilio Sueffionensi congregatis, Hincmarus quatuor Libellos obtulit, & primi hæc fuit Summa: *Wulfadus & ceteri hi Clerici, non ab Episcopis solius Provinciæ Remensis, sed in Concilio quinque Provinciarum, ad quod appellaverant, depositi fuerunt. Ego vero ne quidem ex numero Judicum fui, ut ex Actis videri potest, quibus non subscripsi. Hæc solummodo ab Episcopis jussus nisi ad Sacram Sedem, ubi a Pontificibus Benedicto & Nicolao sub pœna anathematis confirmata sunt, ut ex ipsorum epistolis, quarum subscriptiones & ceræ integræ sunt & salvæ, dignoscere potestis. Hodie autem, cum Nicolaus Papa jubeat vos hanc causam iterum ad judicium vocare, obediens sicut debeo, & in omnia, quæ decreveritis, ad conservandam concordiam consentio. Non invideo bis Clericis suam felicitatem, exopto eorum restitutionem, quarum depositio nemini magis quam mihi damno fuit. Sed conscientia non permittit, me solum Sententiam ab Episcopis quinque Provinciarum latam retractare.*

Eþ

Et quia Papa scripsit, vobis tunc solum ^{Sæculum IX.}
 istud iudicium esse emendandum, si Cano- ^{A. C. 866.}
 nibus repugnet, peto, ut mihi ostendatur,
 in quo repugnet, & quo pacto possimus
 Pontificum epistolis derogare, obstantibus
 Antecessorum eorum Decretis, quod semel
 statutum fuerit, nunquam esse violan-
 dum.

Libellus secundus ad Ebbonem per-
 tinet, atque in eo Hincmarus respondet ^{Conc. p 820.}
 Wulfado, secreto apud quosdam dicen- ^{opusc. 19.}
 ti, nunc Ebbonem non fuisse depositum, ^{it. opusc. 23.}
 nunc fuisse restitutum. *Depositus fuit*, di-
 cit Hincmarus, post propriam confessionem ^{Sup. lib.}
 quadraginta trium Episcoporum iudicio, ^{XLVII.}
 ut ex Libello, quem obtulit, & ex Conci- ^{S. 47.}
 lio Decreto dispicitur. Deinde Ministe-
 rium Episcopale sine ulla restitutione ca-
 nonica resumit. Tandem Romam pro-
 fectus sub Sergio Papa, communionem laica
 contentus vivere iussus est, sicut historia
 illius Pontificis perhibet. Ex quo deposti-
 tus fuit, vacante Ecclesia Remensi, & se-
 ptendecim, quibus supervixit, annis, re-
 stitui nec petiit, nec obtinuit; quod si
 quis neget, Acta ostendat. Nam canoni-
 ce ab Episcopis depositus, quacunque pote-
 state sæculari restitui non potuit. Jam ^{Ebbonis Depo-}
 anni numerantur plus quam triginta, ex ^{positio.}
 quo damnatus est, nempe die quarta Mar-
 tii anno 835. quod tempus secundum Le-
 ges sæculares ab Ecclesia receptas ad ex-
 cluden-

Sæculum IX. *cludendam omnem actionem sufficit. At-*
 A. C. 866. *tamen, inquis, quoad vixit, actibus Mini-*

n. 2. 3.

sterii Episcopalis functus est. Usurpatio
fuit, unde nullum jus, sicut ex aliis multis
factis, deduci potest. Hincmarus deinde,
Ordinationem suam in Concilio Bel-
lovacensi anno octingentesimo quadrage-
simo quinto secundum canones factam,
ostendit.

n. 4.

Sup. lib.

XLVIII.

§. 28. §. 6.

Hoc secundo Libello perlecto, Hincma-
 Hincmari rus omnia Acta, ex quibus dicta sua pro-
 Ordinatio. babantur, protulit. Hincmarus Laudu-
 nensis, ipsius nepos, Acta Concilii Suef-

Sup. lib.

XLIX. § 8.

sionensis anni 853. produxit. Raginel-
 mus Tornacensis Acta alicujus Concilii
 Bituricensis, cui Rodolfus Archiepiscopus
 præfuerat, & in quo ex testimonio
 illorum, qui Concilio Sueffionensi inter-
 fuerant, probatum fuerat, Ebbonem suis
opusc. 23. se canonicè depositum, in medium attu-
 lit. Ercanradus Catalaunensis epistolas
 Benedicti Papæ, & Odo Bellovacensis
 Nicolai Papæ epistolas ostenderunt.

p. 824.

opusc. 20.

Postea Libellus tertius Hincmari Ar-
 chiepiscopi lectus, in quo docebat; In-
 dulgentia Ecclesiastica & Auctoritate
 Pontificis recipi posse Clericos, ab Ebbo-
 ne ordinatos, & etiam ad Ordines supe-
 riores promoveri, quin hoc exemplum
 futurorum temporum Disciplinæ noce-
 ret, dicitque, se quidem consentire.

p. 828.

opusc. 21.

Quartum quoque Libellum peculiariter
 adver-

adversus Wulfadum conscripserat, in quo dicebat: *Postquam cum ceteris fuisset depositus, sine permisso Ecclesie Remensis, in qua baptizatus, tonsuratus, & per complures annos officio Lectoris functus fuerat, efficere attentavit, ut ordinaretur Episcopus Ecclesie Ligonensis vacantis, obtendens, se illuc vocari, atque illius Ecclesie redditus in usus suos convertit; unde secundum Canones meritis est ab omni spe restitutionis excludi. Præterea, promisit jurans invocato nomine Sanctissimæ Trinitatis, non se amplius quodcumque munus Ecclesiasticum quæsiturum, nec quidquam facturum, quod Ecclesie pacem turbare possent; cujus promissionis Acta, Rege, Pardulo Episcopo Laudunensi, Gumberto Ebroicensi, & Ænea Parisiensi presentibus data, habemus.* Profitebatur autem Hincmarus, hæc facta non ideo a se memorari, quo noceret Wulfado, sed solum ne, quæ vera essent, Concilii Episcopos laterent. Nihilominus, cum hæc lectio scandalo esset, in Concilio non fuit absoluta.

Episcopi tamen consilium ab Hincmaro in Libello tertio suggestum, Wulfadum ceterosque Clericos recipiendi, amplexi sunt. Nolebant enim Papam offendere, & Regis postulationem, qua Wulfadum restitui, atque in Sede Bituricensi collocari petebat, rejicere non poterant. Itaque Herardus Archiepiscopus

Sæculum IX.
A. C. 866.

Sententia
Concilii.
n. 9. p. 830.

Hist. Eccles. Tom. XII.

M

pus

Sæculum IX.
A. C. 866.

pus Turonensis nomine totius Concilii declaravit; neminem debere Episcopos levitatis aut socordiæ accusare, quasi vero Sententiam in eadem urbe & in eadem causa pronunciatam, & a Pontificibus confirmatam, retractarent, sed salva illa sententia Concilii Patres in damnatos indulgentia uti, & in isto casu misericordiam præferre justitiæ.

Herardus subjunxit: *Rex Carolus, Dominus noster, rogat nos, ut uxorem suam tanquam Reginam benedicamus eo ritu, quo aliæ vel a Pontifice, vel ab Antecessoribus nostris Benedictionem acceperunt.*

Regina hæc erat Hermentrudis, quam Rex Carolus ante annos viginti quatuor, nempe anno octingentesimo quadragesimo secundo, duxerat, atque ex ea complures liberos susceperat. Unde Archiepiscopus addidit: *Ne vero admirationi*

Ann. Bert.
842.

fit locus, hujus petitionis causam vobis aperiemus: dedit Dominus Regi nostro aliquot liberos, quorum aliquos Deo obtulit, alii in tenerrima ætate decesserunt, alios, ut videmus, tristis casus affixit. Idcirco nihil magis in votis habet Rex, quam ut sibi uxor sua, oppitulante Benedictione Episcopali, filios procreet Ecclesia utiles & ad capeffendum Reipublicæ Regimen idoneos.

Ap. Hincm.
to. 1. p. 752.
& Cap. to. 2.
p. 313.

Benedictionis Cæremoniæ in Ecclesia S. Medardi peractæ, Regina Hermentrudis coronata, & super eam illæ

illæ preces, quæ hodieque in fine Missæ Sæculum IX.
 pro Sponsis recitantur pronunciatae. A. C. 866.

Episcopi datis ad Pontificem litteris
 Synodalibus vigesima quinta Augusti n. 7. p. 832.
 anno octingentesimo sexagesimo sexto
 omnia, quæ acta fuerant, retulerunt, at-
 que declararunt, sua opinione Clericos
 memoratos esse restituendos ex indul-
 gentia, cujus exemplum Patres Concilii
 Niceni in iis, quos Meletius ordinave- Sup. l. XI.
 rat, dedissent. Se de cetero omnia Pon- S. 15.
 tificis iudicio relinquere. Huic episto- Sacr. I. c. 9.
 læ Concilium junxit alteram, in qua Pa- Theod. I. I.
 tres conqueruntur de Britonibus, qui c. 9.
 jam ab annis plus quam viginti Ecclesiam n. 8. p. 837.
 Turonensem Metropolim suam agnosce-
 re respuebant, & ad Concilia Nationa- Sup. lib.
 lia Galliæ venire detrectabant, quod in XLVIII.
 populo, sua indole ferocissimo, Discipli- S. 43.
 næ Ecclesiasticæ ruina erat. Rapiebant
 Bona Ecclesiarum propinquarum, maxi-
 me Ecclesiæ Nanetensis, cujus Episcopus
 Actardus per ipsorum, Normannorum-
 que latrocinia tota sua Diœcesi spolia-
 tus erat. Præterea Britones huc usque
 eo adduci non potuerant, ut Salaconem
 Episcopum S. Maclovii & Subsannum Ve-
 netiensem restituerent. Igitur Episcopi
 Concilii Sueffionensis Papam rogant, ut
 datis ad Ducem Britanniaë epistolis ad
 officium redire & ad obedientiam, quam
 Regi Carolo deberet, compellat, sub

Sæculum IX. A. C. 866. pœna censurarum Ecclesiasticarum. Item commendant Regi causam Actardi Episcopi, quem Romam mittebant, Papam omnia, quæ ad hanc causam pertinerent, viva voce melius edoctorum.

§. XLVII.

Egilo Romam mittitur.

Ann. Bert.
866.

Civitate Sueffionensi relicta Rex Carolus Attiniacum perrexit, ubi eum nepos ipsius Rex Lotharius expectabat. Ibi Theutbergam ad Lotharium redire jusserunt, etiamsi prius ei licentia fuisset concessa Romam eundi; cum enim pessime haberetur, nec ab insidiis satis esset segura, animo constituerat divortium petere. Et conjectura est, eam illo potissimum tempore Epistolam Papæ scripsisse. Ex illo Conventu Attiniacensi ambo Reges ad Pontificem adornarunt Legationem communem, quam nomine Caroli Egilo Archiepiscopus Senonensis, & nomine Lotharii Ado Archiepiscopus Viennensis & Gualterius eidem Regi a Secretis suscipere jussi sunt, quibus arcana Dominorum suorum mandata commissa.

Opusc. 22. to.
8. Conc. p.
1901.

Egilo simul deferebat Epistolam Synodalem Concilii Sueffionensis, atque etiam Hincmari ad Papam Epistolam, in qua causam indicabat, cur sua solum auctoritate Wulfadum non restitueret. Epistolæ